

03 AŬGURISTINO

Ĉiu eksperto pri cirkonstancoj rekonos, ke ĉi tiu historieto povis okazi nek ĉe ni, nek en Francio, nek en Germanio, ĉar en tiuj landoj, kiel konate, juĝistoj estas devigataj juĝi kaj puni pekulojn laŭ malviva litero kaj ne laŭ sia prudenta racio kaj konscienco. Ĉar en ĉi tiu historieto aperas juĝisto verdiktanta sen atento al paragrafoj, sed laŭ la sana homa racio, rezultas el tio, ke la sekvanta epizodo povis okazi nenie aliloke, nur en Anglio; kaj nome ĝi okazis en Londono, pli precize indikite en Kensingtono; sed atendu, ĝi estis en Bromptono aŭ Bayswater, mallonge ie tie. La juĝisto estis Master Justice Kelley, kaj tiu virino nomiĝis tute simple Myers. Mistress Edita Myers.

Do sciu, ke ĉi tiu tute estiminda damo vekis atenton de la polica komisaro Mac Leary. "Mia kara," diris sinjoro Mac Leary iuvespere al sia edzino, "en mia menso daŭre restas tiu Mrs. Myers. Mi ŝatus scii, el kio tiu ino vivtenas sin. Konsideru, ke nun, en februaro, ŝi sendas servistinon por asparago. Plue mi konstatis, ke ŝi akceptas ĉiutage dek du ĝis dudek vizitojn, de spicistino ĝis dukino. Mi scias, karulino, vi diros, ke versimile ŝi estas kartdivenistino. Bone, sed tio povas esti nur mantelo por io alia, ni diru por prostituado aŭ spionado. Rigardu, mi ŝatus vidi en tion."

"Bone, Bob," diris la eminenta sinjorino Mac Leary, "lasu tion al mi." Tiel do okazis, ke unu tagon poste sinjorino Mac Leary, kompreneble sen fianĉringo, sed des pli junece vestita kaj frizita kiel knabino havanta jam tempon ĉesigi stultaĵojn, kun timigita vizaĝeto sonorigis ĉe pordo de sinjorino Myers en Bayswater aŭ Marylebon. Ŝi devis iom atendi, antaŭ ol ŝin sinjorino Myers akceptis.

"Sidiĝu, kara infano," diris la maljuna damo, post kiam ŝi tre funde pririgardis la timidan vizitantinon. "Kion vi volus de mi?"

03 VĚŠTKYNĚ

Každý znalec poměrů nahlédne, že tento příběh se nemohl stát u nás ani ve Francii ani v Německu, neboť v těchto zemích, jak známo, soudcové jsou povinni soudit a trestat hříšníky podle litery zákona, a nikoliv podle svého rozšafného rozumu a svědomí. Protože v této historii vystupuje soudce, který vynáší svůj rozsudek nehledě na paragrafy, nýbrž na zdravý lidský rozum, plyne z toho, že se následující událost nemohla stát jinde nežli v Anglii; a sice stala se v Londýně, přesněji řečeno v Kensingtonu; nebo počkejte, bylo to v Bromptonu nebo v Bayswateru, zkrátka tam někde. Ten soudce byl Master Justice Kelley, a ta žena se jmenovala zcela prostě Myersová. Mistress Edith Myersová.

Vězte tedy, že tato jinak úctyhodná dáma vzbudila pozornost policejního komisaře Mac Learyho. "Má drahá," řekl pan Mac Leary jednoho večera své ženě, "mně nejde z hlavy ta Mrs Myersová. Rád bych věděl, z čeho ta ženská žije. Považte si, že teď, v únoru, si posílá služku pro chřest. Dále jsem zjistil, že přijímá denně dvanáct až dvacet návštěv, od hokynářky až po vévodkyně. Já vím, drahoušku, vy řeknete, že je to asi kartářka. Dobrá, ale to může být jenom pláštíkem pro něco jiného, řekněme pro kuplířství nebo pro špionáž. Koukejte se, rád bych do toho viděl."

"Dobrá, Bobe," řekla výtečná paní Mac Leary, "nechte to na mně." Tedy tak se stalo, že den nato paní Mac Leary, ovšem bez snubního prstýnku, ale zato velmi mladistvě oděná a nakulmovaná jako dívka, která už má na čase nechat hloupostí, s ustrašenou tvářičkou zazvonila u dveří paní Myersové v Bayswateru nebo Marylebone. Musela chvíli čekat, než ji paní Myersová přijala.

"Sedněte si, milé dítě," řekla tato stará dáma, když si velmi důkladně prohlédla plachou návštěvnici. "Copak byste ode mne chtěla?"

"Mi," balbutis sinjorino Mac Leary, "mi. . mi ŝatus. . . mi havas morgaŭ la dudekan naskiĝtagon. Treege mi ŝatus scii mian estontecon."

"Sed, fraŭlino...hm, kiel, mi petas?" diris sinjorino Myers, kaj ekprenis amaseton da kartoj, kiujn ŝi komencis energie miksi.

"Jones," elspiris sinjorino Mac Leary.

"Kara fraŭlino Jones," daŭrigis sinjorino Myers, "tio estas eraro; mi ne okupas min pri la kartdivenado, sole memkomprene iam kaj tiam, pro amikeco, kiel ĉiu maljuna virino.

Deprenu kartojn per la maldekstra mano kaj faru kvin amasetojn. Tiel. Iam por amuziĝi mi kartdivenas, sed alie - „Ha," ŝi diris, turnante la unuan amaseton. "Karoo. Tio signifas monon. Kaj kera fanto. Tio estas bela karto."

"Ah," diris sinjorino Mac Leary. "Kaj kio plue?"

"Karoa fanto," diris sinjorino Myers, malkovrante la duan amaseton.

"Verda deko, tio estas vojaĝoj. Sed jen," ŝi ekvokis", mi vidas trefojn. Trefoj ĉiam estas malplezuro, sed kera damo estas je fino."

"Kion ĝi signifas?" demandis sinjorino Mac Leary, okulegante kiel eble plej bone ŝi kapablis.

"Denove karooj," meditis sinjorino Myers super la tria amaseto.

"Kara infano, vin atendas multe da mono; sed ankoraŭ mi ne scias, ĉu faros pli longan vojaĝon vi aŭ iu al vi proksima."

"Mi estas veturonta al Soulhampton al la onklino," diris sinjorino Mac Leary.

"Tio estos pli granda vojaĝo," diris sinjorino Myers, turnante la kvaran amaseton. "Iu malhepos vin, iu neĵuna sinjoro -"

"Versimile la paĉjo," ekvokis sinjorino Mas Leary."

"Jen do ni havas," diris sinjorino Myers solene super la kvina amaseto. "Kara fraŭlino Jones, ĉi tio estis la plej bela karto, kiun mi vidis iam. En unu jaro vi havos edziĝfeston; edziĝos al vi tre, tre riĉa juna viro, eble milionulo aŭ komercisto, ĉar li multe vojaĝas; sed antaŭ ol vi geedziĝos, vi devos venki grandajn obstaklojn,

Já," zajíkala se paní Mac Leary, "já... já bych ráda... já mám zítra dvacáté narozeniny... Já bych strašně ráda znala svou budoucnost."

"Ale slečno... eh, jak prosím?" děla paní Myersová a chopila se hromádky karet, jež počala energicky míchat.

"Jonesová," vydechla paní Mac Leary.

"Drahá slečno Jonesová," pokračovala paní Myersová, "to je omyl; já neprovozuju kartářství, leda ovšem tu a tam, z přátelství, jako každá stará žena.

Sejměte karty levou rukou a udělejte pět hromádek. Tak. Někdy pro zábavu si vyložím karty, ale jinak – „Hele," děla, obracejíc první hromádku. "Kule. To znamená peníze. A srdcový kluk. To je krásný list."

"Ah," řekla paní Mac Leary. "A co dál?"

"Kulový kluk," pravila paní Myersová, odkrývajíc druhou hromádku. "Zelená desítka, to jsou cesty. Ale tady," zvolala, "vidím žaludy. Žaludy jsou vždycky protivenství, ale srdcová dáma je na konci."

"Co to znamená?" ptala se paní Mac Leary, vyvalujíc oči, jak nejlépe dovedla.

"Zase kule," dumala paní Myersová nad třetí hromádkou. "Milé dítě, vás čeká mnoho peněz; ale ještě nevím, budete-li dělat větší cestu vy, nebo někdo vám blízký."

"Já mám jet do Southamptonu k tetě," pravila paní Mac Leary.

"To bude větší cesta," řekla paní Myersová, obracejíc čtvrtou hromádku. "Někdo vám bude bránit, nějaký starší muž –"

"Asi tatínek," zvolala paní Mac Leary.

"Tak tady to máme," děla paní Myersová slavnostně nad pátou hromádkou. "Milá slečno Jonesová, tohle byl nejkrásnější list, jaký jsem kdy viděla. Do roka budete mít svatbu; vezme si vás moc, moc bohatý mladý muž, asi milionář nebo obchodník, protože mnoho cestuje; ale než se dostanete, budete muset překonat velké překážky,

iu nejuna sinjoro kontraŭstaros vin, sed vi devas persisti. Kiam vi edziniĝos, vi transloĝiĝos malproksimen de ĉi tie, plej probable eĉ transmaren. Mi ricevos unu gineon por kristanaj misioj inter povraj negroj."

"Mi estas al vi tiom dankema," diris sinjorino Mac Leary elprenante el mansaketo gineon kaj unu ŝilingon, "tiom ege dankema! Mi petas vin, sinjorino Myers, kiom ĝi kostus sen la malplezuroj?"

"La kartoj ne estas korupteblaj," diris la maljuna damo digne. "Kio estas via paĉjo?"

"Ĉe polico," mensogis senkulpe mienanta la juna sinjorino. "Sciu, en sekreta fako."

"Ha," diris la maljuna sinjorino, kaj eliris el la amaseto tri kartojn. "Tio estas tre malbela, tre malbela. Diru al li, kara infano, ke lin minacas granda danĝero. Li devus veni al mi, por sciiĝi pli multe. Al mi venadas multaj el Scotland Yard, por ke mi aŭguru al ili el la kartoj; kaj ili diras al mi ĉion, kio ŝarĝas ilian koron. Venigu lin do al mi. Vi diras, ke li estas en politika fako? Mr. Jones? Komuniku al li, ke mi atendas lin. Adiaŭ, kara fraŭlino Jones. Plua!"

"Tio ne plaĉas al mi," diris sinjoro Mac Leary, gratante enpense la nukon, "tio ne plaĉas al mi, Katarinja. Tiu ino tro interesiĝis pri via mortinta paĉjo. Krome ŝia nomo ne estas Myers, sed Meierhofer kaj ŝi estas el Lubeko. Damna germanino," murmuris sinjoro Mac Leary, "kiel nur ni superruzos ŝin? Mi vetas kvin kontraŭ unu, ke ŝi logas el homoj aferojn, kiuj neniom rilatas ŝin. Sciu do, mi raportos tion supre."

Sinjoro Mac Leary vere diris tion supre; mire, supre oni ne subtaksis la aferon, kaj tiel okazis, ke la respektinda sinjorino Myers estis invitita al sinjoro juĝisto Kelley.

"Do, sinjorino Myers," diris al ŝi sinjoro juĝisto, "kio ja, miadio, estas kun via kartaŭgurado?"

"Aj, aj, sinjoro," diris la maljuna damo, "oni devas ja per io vivteni sin. En mia aĝo mi ne iros danci en varieteo."

nejaký starší pán vám bude bránit, ale vy musíte vytrvat. Až se vdáte, odstěhujete se daleko odtud, nejspíš až za moře. Dostanu jednu guinea, na křesťanské misie mezi ubohými černochoy."

"Já jsem vám tak vděčná," pravila paní Mac Leary, vytahujíc z taštičky libru a jeden šilink, "tak strašně vděčná! Prosim vás, paní Myersová, co by to stálo bez těch protiventství?"

"Karty se nedají podplatit," děla stará dáma důstojně. "Čímpak je váš tatínek?"

"U policie," lhala s nevinnou tváří mladá paní. "Víte, v tajném oddělení."

"Aha," pravila stará paní a vytáhla z hromádky tři karty. "To je velmi ošklivé, velmi ošklivé. Řekněte mu, milé dítě, že mu hrozí veliké nebezpečí. Měl by ke mně přijít, aby se dozvěděl víc. Ke mně jich chodí ze Scotland Yardu mnoho, abych jim vyložila karty; a řeknou mně všechno, co mají na srdci. Tak tak, jen mi ho pošlete. Říkáte, že je v politickém oddělení? Mr Jones? Vyříd'te mu, že ho budu čekat. Sbohem, milá slečno Jonesová. Další!"

"To se mi nelíbí," pravil pan Mac Leary, drbaje se zamyšleně v týle, "to se mi nelíbí, Katie: Ta ženská se příliš zajímala o vašeho nebožtíka tatínka. Krom toho se nejmenuje Myersová, nýbrž Meierhoferová a je z Lubeku. Zatrápená Němkyně," bručel pan Mac Leary, "jakpak se jí dostaneme na kobytku? Sáším pět proti jedné, že tahá z lidí věci, po kterých jí nic není. Víte co, já o tom řeknu nahoře."

Pan Mac Leary o tom skutečně řekl nahoře; kupodivu, nahoře nebrali věc na lehkou váhu, a tak se stalo, že ctihodná paní Myersová byla pozvána k panu sudímu Kelleyovi.

"Tak, paní Myersová," řekl jí pan sudí, "copak to, propána, je s tím vašim vykládáním karet?"

"Ale jemine, pane," děla stará dáma, "člověk se přece musí něčím živit. Ve svém věku nepůjdu tancovat do varieté."

"Hm," diris sinjoro Kelley. "Sed jen akuzo je vi, ke vi mise kartaŭguras. Kara sinjorino Myers, tio estas, kvazaŭ vi vendadus anstataŭ ĉokolado argiltabuletojn. Por unu gineo oni rajtas havi ĝustan aŭguraĵon. Mi petas vin, kiel vi povas aŭguri, ne sciante tion?"

"Iuj homoj ne plendas," defendis sin la maljuna damo. "Rigardu, mi profetas al ili aferojn, kiuj plaĉas al ili. Tiu ĝojo, sinjoro, valoras kelkajn ŝilingojn. Kaj iam oni vere bontrafas. ‚Sinjorino Myers,‘ diris al mi antaŭ nelonge iu sinjorino, ‚ankoraŭ neni tiel bone kartdivenis kaj konsilis al mi kiel vi.‘ Ŝi loĝas en St. John's Wood kaj divorcas."

"Atendu," interrompis ŝin sinjoro juĝisto. "Jen ni havas unu atestantinon kontraŭ vi. Sinjorino Mac Leary, diru al ni, kiel ĝi estis."

"Sinjorino Myers kartaŭguris al mi," ekparolis vigle sinjorino Mac Leary, "ke dum unu jaro mi havos edziĝfeston; ke prenos min edzine tre riĉa juna viro kaj ke kun li mi transloĝiĝos transmaren-"

"Kial ĝuste trans maron?" demandis sinjoro juĝisto.

"Ĉar en la dua amaseto estis verda deko; laŭdire ĝi signifas vojaĝon," diris sinjorino Myers.

"Absurdaĵo," murmuris sinjoro juĝisto. "Verda deko signifas esperon. Vojaĝoj estas verda fanto; se estas kun ĝi karoa sepo, ĝi signifas grandajn vojaĝojn, promesantajn profiton. Sinjorino Myers, min vi ne trompos. Vi aŭguris do al la atestantino, ke ŝi edziniĝos dum unu jaro al riĉa junulo; sed sinjorino Mac Leary estas jam tri jarojn edziniĝinta al eminenta polica komisaro Mac Leary. Sinjorino Myers, kiel vi klarigos ĉi tiun absurdaĵon?"

"Pa, miadieto," diris la maljuna damo kviete, "tio okazas. Ĉi tiu homineto venis al mi facilanime paradvestita, sed ŝi havis la maldekstran ganton ŝiretitan; ŝi ne havas do superfluan monon, sed volas pavi. Ŝi diris ke ŝi havas dudek jarojn, sed dume ŝi estas dudek kvin jara -" "Dudek kvar," hastdiris sinjorino Mac Leary.

"Hm," ŝekis pan Kelley. "Ale tuhle je na vás žaloba, že vykládáte karty špatně. Milá paní Myersová, to je, jako byste místo čokolády prodávala tabulky hlíny. Za jednu guineu mají lidé právo na pořádnou věštbu. Prosím vás, jak můžete věštit, když to neumíte?"

"Někteří lidé si nestěžují," bránila se stará dáma. "Koukejte se, já jim prorokuju věci, které se jim líbí. Ta radost, pane, stojí za těch pár šilinků. A někdy to člověk opravdu trefí. Paní Myersová, řekla mně tuhle jedna paní, ještě nikdo mně tak dobře nevyložil karty a neporadil jako vy. Ona bydlí v St. John's Wood a rozvádí se se svým mužem."

"Počkejte," zarazil ji pan sudí. "Tadyhle máme jednu svědkyni proti vám. Paní Mac Leary, povězte nám, jak to bylo."

"Paní Myersová mně vyložila z karet," spustila hbitě paní Mac Leary, "že budu mít do roka svatbu; že si mne vezme moc bohatý mladý muž a že se s ním odstěhuji za moře -"

"Proč zrovna za moře?" ptal se pan sudí.

"Protože v druhé hromádce byla zelená desítka; to prý znamená cesty, říkala paní Myersová."

"Nesmysl," bručel pan sudí. "Zelená desítka znamená naději. Cesty jsou zelený spodek; když s ním jde kulová sedma, znamená to veliké cesty, ze kterých kouká zisk. Paní Myersová, mne nenapálíte. Tedy vy jste věštila svědkyni, že se do roka vdá za bohatého mladíka; ale paní Mac Leary je už tři roky vdána za výtečného policejního komisaře Mac Learyho. Paní Myersová, jak vysvětlíte tento nesmysl?"

"Ale božítku," pravila stará dáma pokojně, "to se stává. Tahle osůbka ke mně přišla lehkomylně nastrojená, ale měla levou rukavici roztrhanou; tedy nemá nazbyt peněz, ale chce honit vodu. Řekla, že jí je dvacet let, ale zatím jí je pětadvacet -" "Čtyřicet," vyhrkla paní Mac Leary.

"Egale; do ŝi ŝatus edziniĝi - nome ŝi prezentis sin kiel fraŭlino. Tial mi aŭguris laŭ karto edziniĝon kaj riĉan fianĉon; tion mi opiniis plej konforma."

"Kaj la malplezuroj, la neĵuna sinjoro kaj la transmara vojaĝo?" demandis sinjorino Mac Leary.

"Por ke da tio estu pli multe," diris simple sinjorino Myers. "Por unu gineo oni devas babili grandan kvanton."

"Do tio sufiĉas," diris sinjoro juĝisto. "Sinjorino Myers, nenio helpas, tiel kartaŭguri estas trompo. Kartojn oni devas kompreni. Estas ja diversaj teorioj, sed neniam, memoru tion, neniam signifas la verda deko vojaĝon. Vi pagos punpage kvindek pundojn, kiel tiuj, kiuj falsas nutraĵojn aŭ vendas senvalorajn varojn. Vi estas en suspekto, sinjorino Myers, ke krome vi okupas vin per spionado; sed mi opinias, ke tion vi ne konfesos."

"Kiel Dio estas super mi," ekvokis sinjorino Myers, sed sinjoro Kelley ŝin interrompis: "Nu, nu, ni lasu tion; sed ĉar vi estas fremdulino sen regula profesio, politikaj oficoj uzos sian rajton kaj ellandigos vin. Adiaŭ, sinjorino Myers, mi dankas vin, sinjorino Mac Leary. Sed mi diras al vi, tiel false kartaŭguri estas cinika kaj senkonscia agado. Memoru tion, sinjorino Myers."

"Kion mi faru," ekĝemis la maljuna damo. "Ĝuste, kiam la metio komencis prosperi-"

Proksimume post unu jaro renkontis juĝisto Kelley komisaron Mac Leary. "Bela vetero," diris sinjoro juĝisto afable. "Parenteze, kion faras sinjorino Mac Leary?" Sinjoro Mac Leary ekmienis tre acide. "Nome. . . sciu, sinjoro Kelley," li diris kun ioma embaraso, "ŝi, sinjorino Mac Leary. . . nome ni divorcis."

"Ha," ekmiris sinjoro juĝisto, "tia bela juna sinjorino!"

"Jen ĝuste tio," murmuris sinjoro Mac Leary, "sed subite enamiĝis al ŝi iu juna nenifarulo, iu milionulo aŭ komercisto el Melburno. . . mi kontraŭis, sed. . ." Sinjoro Mac Leary senespere mansvingis. "Antaŭ semajno ili kune forveturis en Aŭstralion."

"To je jedno; tedy by se ráda vdávala – totiž ona se vydávala za slečnu. Proto jsem jí vyložila list na vdavky a na bohatého ženicha; to se mně zdálo to nejprůměřenější."

"A co ta protivenství, ten starší pán a ta cesta za moře?" ptala se paní Mac Leary.

"Aby toho bylo víc," řekla prostě paní Myersová. "Za jednu guineu toho musí člověk napovídat celou hromadu."

"Tak to stačí," řekl pan sudí. "Paní Myersová, nic platno, takhle vykládat karty je podvod. Kartám se musí rozumět. Jsou sice různé teorie, ale nikdy, pamatujte si to, nikdy neznamená zelená desítka cesty. Zaplatíte padesát liber pokuty, jako ti, kdo falšují potraviny nebo prodávají bezcenné zboží. Je na vás podezření, paní Myersová, že krom toho provozujete špionáž; ale já myslím, že se k tomu nepřiznáte."

"Jakože je Bůh nade mnou," zvolala paní Myersová, ale pan Kelley ji přerušil: "Nono, nechme to být; ale protože jste cizinka bez řádného povolání, užijí politické úřady svého práva a vykáží vás ze země. Sbohem, paní Myersová, děkuji vám, paní Mac Leary. Ale říkám vám, takhle falešně vykládat karty je cynické a nesevdomité počínání. Pamatujte si to, paní Myersová."

"Co mám dělat," vzdychla stará dáma. "Zrovna když mně živnost začala jít –"

Asi za rok potkal soudce Kelley komisaře Mac Learyho. "Pěkné počasí," řekl pan sudí přívětivě. "Mimochodem, co dělá paní Mac Leary?" Pan Mac Leary vzhledl velmi kysele. "Totiž... víte, pane Kelley," pravil s jistými rozpaky, "ona paní Mac Leary... my jsme se totiž rozvedli."

"Jděte," podivil se pan sudí, "taková hezká mladá paní!"

"To je právě to," bručel pan Mac Leary, "ale on se do ní znenadáni zabouchl jeden mladý flákač... takový milionář nebo obchodník z Melbournu... Já jsem jí bránil, ale..." Pan Mac Leary beznadějně mávl rukou. "Před týdnem spolu odjeli do Austrálie."

